

Butlletí

de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya

Número 4 | març 2006

**Trobada d'antics
diputats al Priorat**

F. Vernet

**Exposició commemorativa
del 25è aniversari del res-
tabliment del Parlament**

V. Capdevila

Trobada a la Costa Brava

M. Cadevall

El Tribunal Arbitral de l'Esport

M. F. Bauzà

**Prestacions
complementàries**

Butlletí

de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya

Número 4 | març 2006
[edició núm. 241]

Consell de Redacció

Maria Teresa Casas i Vives
Joan Descals i Esquius
Ferran Pont i Puntigam
Maria Rosa Viadiu i Bellavista

Fotografies

AADPC (pàg. 4-6, 10-12)
Eloi Bonjoch Sesè (pàg. 2)
Parlament de Catalunya (pàg. 7, 9, 15)
Pepe Navarro (portada)

Assessorament lingüístic

Departament de Serveis Lingüístics
del Parlament de Catalunya

Disseny i maquetació

Tomàs Descals i Departament d'Edicions
del Parlament de Catalunya

Distribució

Departament d'Edicions
del Parlament de Catalunya
Parc de la Ciutadella, s/n | 08003 Barcelona
Tel. 933 046 635 | Fax 933 046 636
A/e: edicions@parlament-cat.net

Impressió

IGOL, SA, Esplugues de Llobregat

Tiratge

550 exemplars

Dipòsit legal

B-27.537-2003

Sumari

3 La moda de la solidaritat	Joaquim Xicoy
4 – 6 Trobada d'antics diputats al Priorat	Francesc Vernet
7 – 9 Exposició commemorativa del 25è aniversari del restabliment del Parlament	Vicenç Capdevila
10 – 12 Trobada a la Costa Brava	Magí Cadevall
13 – 14 El Tribunal Arbitral de l'Esport (TAS)	Manuel F. Bauzá
15 Adéu, Joan	Xavier Latorre
16 Prestacions complementàries de les pensions de jubilació	
17 Assemblea general 2006	
18 Poema	Joan Colomines

Nous associats

Donem la benvinguda a

Josep M. Fabregat i Vidal
Ramon Vilalta i Oliva
Arcadi Calzada i Salavedra
Dolors Murillo i Cabré

com a membres de l'Associació.

Antics diputats traspassats

De la IV Legislatura, el Sr. Pere Esteve i Abad, el 10-06-2005
De la III Legislatura, el Sr. Joan Martín Toribio, l'agost de 2005

Canvis d'adreça dels associats

Per a tenir sempre actualitzada la base de dades dels nostres associats, us agraïrem que ens siguin comunicats els canvis de l'adreça habitual on us trametem la correspondència de l'Associació, i també la del Parlament.

En aquests moments, ens retornen les cartes dels associats que detallem tot seguit:

Josep Varela i Serra

I, aprofitant l'avinencesa que el *Butlletí* també arriba als antics diputats i diputades que encara no s'han associat, relacionem tots aquells dels quals ens retornen les cartes:

Arseni Gibert i Bosch
Miquel López i Tortosa
Francesc Frutos i Gras
Neus Munté i Fernández
Àngel Colom i Colom
Sebastián Lorente Ubanell

amb la confiança que, si no ells, algun altre antic diputat en conegui l'adreça actual.

25è aniversari del restabliment del Parlament

Amb motiu de la commemoració d'aquest 25è aniversari, el Parlament obsequià tots els antics diputats, associats o no, amb una serigrafia d'Antoni Tàpies.

Atès que encara n'hi ha que no l'han retirada, us recordem que podeu fer-ho posant-vos en contacte amb la secretaria de l'Associació.

La moda de la solidaritat

HI HA PARAULES QUE ES POSEN DE MODA. No per la seva novetat gramatical, ni per la precisió del seu significat. Però s'invoca oportunament o inoportuna i, a base d'ésser toquejada en tots sentits, acaba essent un tòpic del llenguatge que actualment s'intitula «políticament correcte».

Una d'aquestes paraules a les que toca semblant sort és el mot «solidaritat». Tradicionalment gairebé estava reservada al llenguatge tècnic jurídic, en matèria del Dret d'obligacions, per contraposar-la a la «mancomunitat». Ara se li pretén donar un sentit social però no unívoc. No perquè no estigui suficientment definit, sinó per la utilització que se'n vulgui fer.

Avui dia tothom es defineix com a solidari i paradoxalment ningú no és capaç de compartir la seva aplicació. Es forma una certa polarització en dos bàndols que es podrien situar en els que pensen que la solidaritat és quelcom a rebre i els que creuen que la solidaritat és quelcom a donar. Evidentment, això és impossible de conciliar.

En el terreny polític ningú no vol quedar allunyat de la solidaritat com expressió de moda, però molt pocs són els que s'atreveixen a salvar la dicotomia donar-rebre.

A petita escala, la nostra Associació, amb un peu dins i l'altre fora de la vida política, es pot permetre el luxe de dir-se i ser solidària entre tots nosaltres, que venim i/o militem en opcions diferents i sovint contraposades. Prenem acords per unanimitat i fem activitats compartides, equidistant entre el donar i el rebre. Nosaltres, antics i antigues diputats i diputades, som realment la utopia de la solidaritat. Llàstima que no podem traspasar-la a la vida real. La solidaritat no és una lletra de canvi que es pugui endossar.

JOAQUIM XICOY I BASSEGODA

President de l'Associació d'Antics Diputats
del Parlament de Catalunya

Trobada d'antics diputats al Priorat

EL PASSAT DIA 22 D'ABRIL tingué lloc la trobada d'antics diputats al Priorat. Una trentena de persones, entre membres de l'associació i familiars, acudiren a la comarca del peu del Montsant.

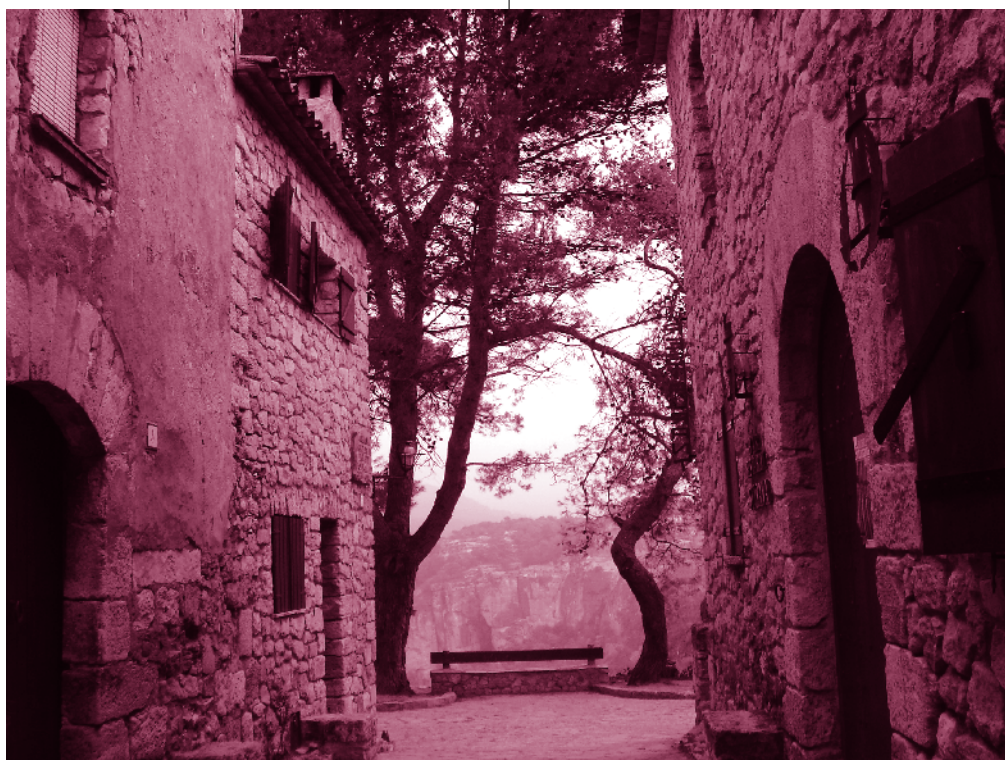
A les onze assolíem el coll d'Alforja, deixant enrere el Baix Camp. La visió de les alteroses cingleres del Montsant i la magnífica panoràmica quedà enterbolida per la boira. Llàstima!

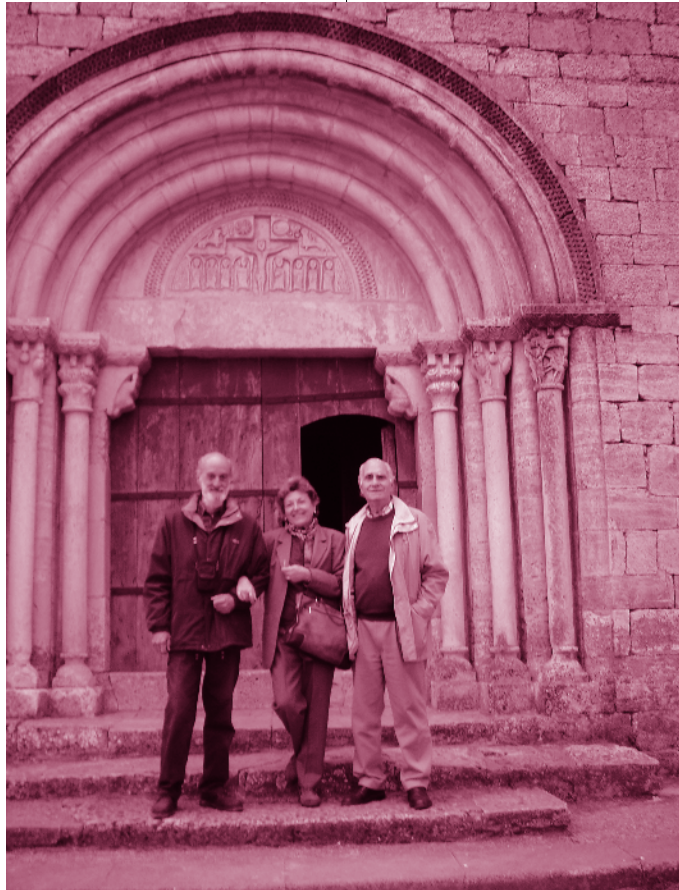
Arribàrem a la vila de Cornudella, on férem una «parada tècnica» al davant del magnífic edifici del celler cooperatiu, obra de Cèsar Martinell. Travessàrem part de la vila en direcció a Siurana. Aquest lloc, avui humil, tancà una de les pàgines de la nostra història: fou el darrer baluard sarraí a Catalunya. Preses estaven ja Lleida i Tortosa i encara el sarraïns senyorejaven a la seva inexpugnable fortalesa fins al 1153, en què fou con-

querida per les hosts de Ramon Berenguer IV. Emprenguérem el camí o carretera de muntanya; cal recordar que abans era intransitable i fou ampliada i pavimentada mitjançant una proposició no de llei del Parlament de Catalunya. El camí va pujant, endinsant-se en un abrupte paratge de feréstega bellesa; deixant enrere congostos i assolint cingleres arriba a la carena de la serra de la Gritella, on, a l'extrem sud, envoltada d'abismes i embolcallada de llegendes, aturada en el temps, hi trobem Siurana.

Ens donen la benvinguda l'autòctona i entranyable família Roig, puntal de la vila. Entràvem al lloc pel reconstruït pont de l'enderrocat castell. Diu la llegenda:

«Quan les hosts de Ramon Berenguer IV assetjaven ja l'altívola Siurana, el rei moro féu jurar a la seva filla, la bella Abd-Ab-Abazia, morir abans de

rendir-se als cristians. Algú traí els assetjats. Quan els invasors entraren a Siurana a sang i foc i tot ja estava perdut, la gentil regina, trossejant son vel, embenà els ulls del seu cavall, muntada, l'esperonà vers el precipici saltant tots dos a l'abim. Abd-Ab-Abazia complia sa paraula.»

Centúries s'han escolat i el lloc és conegut encara com «el salt de la Reina Mora». No molt lluny, recolzat a la paret exterior de l'església, un antic sarcòfag de pedra: la tradició l'assenyala com el sepulcre de la reina mora, situat fora del recinte sagrat; és clar, la bella Abd-Ab-Abazia no era cristiana.

Visitarem l'església romànica del s. XII. Deixant l'església, arribarem a l'extrem meridional dels espadats, llàstima una altra vegada!, bromes i boires enterbolien la visió de bona part de valls i serralades del sud de Catalunya.

Al peu dels penya-segats, les clares i tranquil·les aigües de l'embassament de Siurana, aigües prioratines que no regaran les resseques terres i viles de la seva empobrida comarca; desviades contra

natura, abeuraran les indústries del Tarragonès i les terres del Baix Camp.

A migdia arribarem a Gratallops, al bell mig del Priorat. Visitarem l'emblemàtic celler d'Álvaro Palacios, un jove de la Rioja pioner en instal·lar-se al Priorat i totalment integrat a Catalunya. Produïx, elabora i embotella els més prestigiosos vins. El seu enòleg Joan Asens ens féu una científica i entenedora dissertació de tot el procés vitivinícola. Després de tastar els vins, baixarem al fons del celler soterrat, d'audaç arquitectura, en forma de bóta gegantina.

Dinarem a Gratallops i emprengüem el camí de la cartoixa de Scala Dei, situada en un indret isolat al peu de les alteroses cingleres del Montsant.

En temps d'Alfons I els fills de sant Bru bastiren la que fou la primera i més esplendorosa cartoixa de la península. Monjos procedents de la Provença i eremites que poblaven les balmes del Montsant foren la primera comunitat regida per un prior que dona nom a la comarca.

Tornem a la llegenda:

«Els monjos buscaven un lloc isolat adient a la seva ascètica vida i solitud. En una feréstega raconada, al peu dels penya-segats de la Pregona i la Grallera, trobaren un pastor. Assabentat del que buscaven, els assenyala un pi gegantí d'on cada nit en una escala pujaven i baixaven àngels del Senyor; els monjos meravellats exclamaren: Scala Dei! I en aquell indret bastiren el monestir.»

L'any 1835 la cartoixa va ser incendiada i els monjos foragitats. Els pagesos prioratins quedaren alliberats dels delmes que pagaven en anys de collita o de l'ampolla d'aigua en males anyades. Els nous propietaris, que en la desamortització compraren la Cartoixa i bona part de les seves terres, imposaren als pagesos el 50% en lloc del 10% i en totes les anyades. El conjunt del monestir, que les flames havien respectat, fou enderrocat. La majoria de les pedres nobles anaren a parar a les noves cases i construccions dels nous propietaris; convertit en vil pedrera, extragueren la grava per

a pavimentar els camins i carreteres de la rodalia. El Priorat iniciava la seva davallada. Visitarem el que resta de la cartoixa, ruïnes on encara es perfilen el romànic, el gòtic i el barroc, la reproducció d'una cel·la cartoixana, obra que, com la consolidació i dignificació del lloc, corre a càrrec del Departament de Cultura, amb la prèvia acció parlamentària.

Per manca de temps no visitarem les restes de l'antic cenobi de monges cistercenques de Bon Repòs, del qual fou abadessa, quan enviduà, la darrera reina catalana Margarida de Prades, esposa del rei Martí l'Humà.

Declinava el dia; a l'hora que temps era temps ressonava per la feréstega vall el toc d'oració, d'una veïna roureda sortí el cant d'un rossinyol.

S'havia fet tard i empenquèrem el retorn.

FRANCESC VERNET I MATEU

Exposició commemorativa del 25è aniversari del restabliment del Parlament

EL DIVENDRES 20 DE MAIG, tal com s'havia fet conèixer a tots els membres de l'Associació, ens vàrem trobar una vintena d'antics diputats per fer una visita a l'exposició esmentada en el títol d'aquestes ratlles, organitzada pel Parlament sota la rúbrica d'«Història i futur».

Hem de fer significar que la introducció a l'exposició, al seu contingut i a la finalitat pretesa va anar a càrrec de la mateixa comissària de l'exposició i membre de la nostra Associació, na Vinyet Panynella. Va ser un magnífic recorregut a través dels quatre àmbits en què està dividida l'exposició.

Des dels orígens fins al 1714

L'origen del parlamentarisme català cal cercar-lo en els acords de pau i treva, promoguts per l'Església des del segle XI. Alfons II el Cast promou el 1173 la primera assemblea de caràcter civil, en la qual es troba la primera referència als Usatges, el conjunt de les normes i els costums dels catalans.

La institucionalització definitiva de les Corts es produeix amb les Corts de Barcelona, convocades per Pere III el Gran el 1283. La constitució «Volem e estatuim», una de les primeres d'Europa que limiten el poder del monarca, determina que

només tenen validesa jurídica les normes sorgides de l'acord entre aquest i els estaments.

Durant el regnat de Pere III el Cerimoniós (1336-1387) es crea la institució de la Diputació del General o Generalitat, que és la delegació de les Corts Generals, inicialment amb funció recaptadora del subsidi que les Corts concedeixen al rei i progressivament amb competències polítiques fins a esdevenir un organisme executiu. Després de la Guerra dels Segadors, una part de les prerogatives polítiques de les Corts i la Diputació del General, si bé formalment es mantenen, es perden de fet, i amb l'esclat de la Guerra de Successió i el seu resultat final, el Decret de Nova Planta, promulgat per Felip V el 1716, se suprimeixen les Corts Catalanes.

El Parlament de la República fins al 1939

Amb la proclamació, el 14 d'abril de 1931, de la II República es recupera la denominació —Generalitat de Catalunya— de la institució que havia exercit el més alt poder polític del país segles abans.

L'Estatut que havia estat plebiscitat a Catalunya amb un 99 % dels vots favorables l'agost de 1931 és aprovat al Congrés dels Diputats el 9 de setembre de 1932. El 14 d'octubre de 1932 l'Ajuntament de Barcelona cedeix l'edifici de l'antic arsenal de la Ciutadella al Parlament de Catalunya. El 20 de novembre de 1932 se celebren les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, que s'inaugura el 6 de desembre. Lluís Companys n'és elegit president, i el 14 de desembre Francesc Macià és elegit president de la Generalitat.

Arran dels fets del 6 d'octubre de 1934 —proclamació de l'Estat Català dins la República federal espanyola— el Govern espanyol suspèn l'Estatut (gener del 1935). La vida parlamentària s'atura fins al triomf del Front Popular en les eleccions generals del febrer del 1936.

Durant la Guerra Civil, entre l'estiu del 1936 i la tardor del 1938 (a l'octubre se celebra la darrera sessió oficial amb l'assistència de quaranta-un diputats dels seixanta-nou que resten a Catalunya), el Parlament es reuneix cinc cops. Des del 6 de desembre de 1932 fins a l'1 d'octubre de 1938, el Parlament celebra 259 sessions i aprova 122 lleis, i elegeix dos presidents de la Generalitat i tres presidents del Parlament.

Del 1939 al 1980

Durant aquest període cal assenyalar: el 15 d'octubre de 1940 el president Companys, extradit pel Govern de Vichy, mor afusellat al castell de Montjuïc. El president del Parlament, Josep Irla, exiliat a França, es fa càrrec de la presidència de la Generalitat. El succeeix com a president del Parlament Antoni Rovira i Virgili, i a la mort d'aquest ho serà Manuel Serra i Moret.

El 1954 dimiteix Josep Irla i és escollit nou president Josep Tarradellas. Francesc Ferreras i Duran serà president del Parlament fins al 1980.

Els últims 25 anys

Mort el General Franco el 20 de novembre de 1975, el 15 de juny de 1977 tenen lloc les primeres eleccions democràtiques al Congrés i al Senat. El 26 de juny de 1977 els diputats i senadors catalans electes constitueixen, al Saló de Sessions del Parlament de Catalunya, obert per primera vegada des del 1939, l'Assemblea de Parlamentaris, per reivindicar el restabliment de la Generalitat. El 29 de setembre s'aprova el Reial decret llei de restauració de la Generalitat. El 23 d'octubre Josep Tarradellas és aclamat al balcó del Palau de la Generalitat.

La Constitució espanyola és aprovada per referèndum el 6 de desembre de 1978.

El nou Estatut d'autonomia elaborat a Sau pels representants de les forces polítiques és aprovat per referèndum a Catalunya el 25 d'octubre i aprovat per la Llei orgànica del 18 de desembre de 1979.

El 20 de març de 1980 tenen lloc les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, que queda constituït el 10 d'abril de 1980.

Al llarg de vint-i-cinc anys i set legislatures, n'han format part cinc-cents seixanta-dos diputats i ha elegit dos presidents de la Generalitat —Jordi Pujol i Soley i Pasqual Maragall i Mira— i sis presidents del Parlament —Heribert Barrera, Miquel Coll i Alentorn, Joaquim Xicoy, Joan Reventós, Joan Rigol i Ernest Benach.

Cal destacar, entre la valuosa documentació exhibida, l'original de l'històric i transcendental Decret de Nova Planta, versió manuscrita del 16 de gener de 1716 procedent de l'Arxiu de la Corona d'Aragó. El *Llibre dels usatges i constitucions*

de Catalunya, del segle XIV, corresponent a l'Arxiu Municipal de Lleida; l'Estatut d'autonomia de Catalunya del 1979, conegut com l'Estatut de Sau, i el text de l'Estatut aprovat pel Congrés dels Diputats.

L'àmbit dels últims vint-i-cinc anys ofereix un cúmul extraordinari d'informació amb diferents formats —fotografia, videoclip, interactiu i audiovisual—, a la qual es pot accedir per veure la tasca acomplerta per totes les legislatures des del 1980 fins a l'actualitat i consultar els noms i les circumstàncies parlamentàries de tots els dipu-

tats que han passat per l'hemicicle del parc de la Ciutadella.

És altament recomanable la visita a l'exposició sobre la història i el present d'una institució cabdal en una democràcia i paradigma de la normalització política d'un país i de la seva afirmació d'autogovern, i absolutament imprescindible per a tots els que han tingut l'honor de ser representants dels ciutadans de Catalunya i són ja part de la seva història.

VICENÇ CAPDEVILA CARDONA

Trobada a la Costa Brava

ELS DIES 7 I 8 D'OCTUBRE va tenir lloc una trobada de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya amb l'Associació d'Exdiputats de les Corts d'Aragó a Calella de Palafrugell. Els companys d'Aragó havien suggerit que la trobada es fes vora el mar i, puix que en general els aragonesos coneixen bé la costa de Tarragona, el marc incomparable de la Costa Brava va resultar molt apropiat i els va agradar molt.

La sessió de treball sobre el futur de la nostra euroregió estava prevista per al dissabte, de manera que el divendres va ser un dia de convivència entre antics diputats i de visita a la comarca. Al migdia, poc després d'arribar, hi va haver un dinar de germanor a l'Hotel Garbí de Calella, un lloc magnífic amb vistes al mar, on estaven allotjats la majoria dels participants. A la tarda es van visitar alguns indrets singulars del Baix Empordà. Per

començar, vam visitar Sant Sebastià de la Guarda, conegut com el Far de Sant Sebastià, un indret pintoresc amb una esplèndida vista sobre Calella, Llafranc i els penya-segats de la Costa Brava.

Després vam visitar el castell de Púbol, un dels tres museus dalinians de l'Empordà, juntament amb el de Portlligat i el de Figueres. Ens van atendre magníficament en una visita comentada molt interessant. El castell de Púbol, on hi ha la tomba de Gala, conté poques obres de Dalí, però il·lustra bé el caràcter de Dalí i de Gala. És una masia fortificada o castell que Dalí va reconstruir i regalar a Gala, que només hi vivia dues setmanes a l'any. La reconstrucció i decoració del castell és plena de genialitats i excèntricitats del pintor empordanès.

Finalment es va visitar la població de Pals, quan ja era fosc. Als companys d'Aragó els va agradar molt aquest poble tan dignament reconstruït, en-

cara que els puristes diguin que les construccions tradicionals no eren de pedra vista. Els carrers il·luminats tenien els seu encant, però, a causa de la fosca, no vam poder veure des del Pedró el magnífic paisatge de la plana de l'Empordanet. Un bon sopar a Llofriu va ser magnífic colofó de la jornada.

Dissabte al matí ens vam traslladar a la finca de la Caixa de Girona a Cap Roig per a la jornada de treball sobre el futur de l'Euroregió Pirineus-Mediterrani. En la presentació de la jornada hi va haver una salutació de benvinguda de l'alcalde de Palafrugell, Lluís Medir, i del president de la Caixa de Girona, Arcadi Calzada, també exdiputat. Varen fer la introducció els presidents de les dues associacions, Joaquim Xicoy i Alfonso Sáenz. Es van presentar dues ponències per part d'Esther Monterrubio, diplomàtica de carrera, i de Joaquim Llimona, professor de dret comunitari europeu, tots dos amb una àmplia experiència en afers internacionals i europeus.

Aquesta euroregió, creada el 29 d'octubre de 2004 i formada per les cinc regions de Midi-Py-

renées, Languedoc-Roussillon, Aragó, Catalunya i Balears, és un intent de crear un pol d'innovació i creixement, de coordinar accions de manera que s'arribi a una massa crítica, de participar en projectes europeus i superar l'àmbit dels governs regionals. L'ampliació de la Comunitat Europea cap a l'est significa al mateix temps una oportunitat i un repte: s'obren nous mercats però al mateix temps tenim nous competidors. La prova de la necessitat d'aquesta cooperació interregional és que a Europa existeixen unes vuitanta comunitats transfrontereres. Actualment les euroregions no tenen personalitat jurídica, encara que en aquests moments s'està discutint una possible figura dins de la Comunitat Europea. La nostra euroregió té una estructura molt flexible, ja que no es tracta de crear una nova administració, sinó de coordinar esforços i impulsar projectes concrets. Les principals instàncies són la reunió de presidents, un grup de coordinació, una secretaria tècnica i un enllaç amb Brussel·les. Perquè s'assoleixin els objectius de l'euroregió és necessària la participació de la societat civil i de les institucions locals. En el col·loqui que va seguir les ponències, a més de les

preguntes, es van fer alguns suggeriments, com, per exemple, la necessitat d'impulsar la realització d'una via de comunicació al Pirineu central amb un túnel de baixa cota. També es va fer constar la conveniència de donar a conèixer l'euroregió, molt poc coneguda a Aragó.

Abans del magnífic dinar ofert per la Caixa de Girona vam poder visitar el jardí botànic de Cap Roig, creat pel coronel rus Nicolau Woevodsky i la seva muller anglesa Dorothy Webster. Divorciats d'anteriors matrimonis, amb un gran escàndol en el cas de Dorothy, varen abandonar l'ambient de la societat londinenca i van crear el seu paradís particular a la Costa Brava. Mentre construïen

per encàrrec de membres de l'aristocràcia anglesa grans torres i jardins a la Costa Brava, anaven recollint fons per realitzar el seu somni. Finalment la constitució d'un vitalici a la Caixa de Girona va permetre acabar la seva obra i garantir per la posteritat l'ús públic del castell i del jardí botànic.

En resum, va ser una trobada molt ben organitzada i tothom estava d'acord que s'havia posat el llistó molt alt, difícil de superar en properes jornades.

MAGÍ CADEVALL I SOLER

El Tribunal Arbitral de l'Esport (TAS)

La proliferació de tribunals arbitral en les últimes dècades és una realitat inqüestionable. Els problemes de saturació, els costos i, sobretot, la lentitud de la justícia han estat i són factors que han conduït alguns sectors importants de la ciutadania a acudir als arbitratges, atrets per la rapidesa, la competència i la imparcialitat demostrada pels tribunals arbitral. Fenomen que s'ha estat produint tant a nivell internacional com en el nostre país.

L'esmentat fenomen no podia resultar aliè al món de l'esport, atès l'increment creixent de la seva pràctica en la nostra societat, circumstància que provoca una conflictivitat més gran, motivada no poques vegades per l'entramat d'interessos que el seu desenvolupament comporta.

El 1981 Joan Antoni Samaranch, aleshores president del Comitè Olímpic Internacional, va apuntar la idea de la creació d'un tribunal que resolgués els problemes que es poguessin plantejar dins del món de l'esport. Idea que es va fer realitat el 30 de juny de 1984, data de l'entrada en vigor dels estatuts del TAS o CAS (Tribunal Arbitral du Sport o Court of Arbitration for Sport en els idiomes oficials del COI) i de la seva posada en marxa sota la presidència del jutge Kéba Mbaye.

Que el naixement del TAS es fes sota el patrocini i a l'ombra del COI va comportar, en un principi, seriosos dubtes sobre la seva independència, element fonamental de tot tribunal arbitral, tal com va fer patent el Tribunal Federal Suís en la seva sentència del 15 de març de 1993, en la qual, reconeixent al TAS la condició d'un vertader tribunal arbitral, posava en dubte la seva independència del COI.

El 27 de maig de 2003, la Sala Primera Civil del Tribunal Federal Suís dictà sentència, en l'apel·

lació instada per les esquiadores de fons russes Larissa Lazutina i Olga Danilova, contra una sentència del TAS que les desqualificava dels Jocs Olímpics d'hivern de Salt Lake City, en la qual, després d'estudiar detingudament l'estructura de l'esmentat Tribunal arbitral, reconeixia finalment la seva total independència. Havien hagut de transcórrer nou anys perquè fos reconeguda per la jurisdicció ordinària.

Vistos els periples seguits pel TAS des de la seva creació, la seva posada en marxa i el reconeixement internacional de la seva condició de tribunal independent, procedeix establir que la seva tasca fonamental és la de nomenar formacions arbitral encarregades de solucionar els litigis que es plantegen en el món de l'esport i que, com a conseqüència d'una clàusula arbitral fixada en un contracte o en un reglament d'una organització esportiva o d'un acord entre parts posterior al fet litigiós, són sotmesos a la seva competència.

Conformen el TAS dues cambres arbitral. La Cambra d'Arbitratge Ordinari, que nomena les formacions encarregades de resoldre els litigis sotmesos al procediment ordinari, i la Cambra Arbitral d'Apel·lació, que és qui nomena les formacions que han de resoldre els litigis referents a les resolucions de les federacions, les associacions o altres organismes esportius, en la mesura que els seus estatuts, reglaments o un acord particular ho prevegin.

El TAS i les seves formacions arbitral tenen la seva seu oficial i desenvolupen la seva activitat en el castell de Béthusy, situat a la localitat suïssa de Lausanne. Malgrat això, si les circumstàncies ho justifiquen, el president de la formació o, si no n'hi ha, el president de la Cambra Arbitral pot acordar, després de consultar-ho amb les parts en

litigi, que alguna o algunes de les audiències se celebrin fora de Lausanne.

Els idiomes oficials de treball del TAS són el francès i l'anglès, per la qual cosa les parts que recorren al Tribunal han de posar-se d'acord, abans de començar el procediment arbitral, sobre quin dels dos idiomes faran servir, ja que, si no existeix l'esmentat acord, serà el president de la formació, si ja ha estat nomenat, o, si no n'hi ha, el president de la Cambra el que l'elegeixi al seu criteri i d'acord amb les circumstàncies concurrents en el cas. Malgrat el que s'exposa cal dir que l'arbitratge també es pot desenvolupar en una altra llengua diferent de les oficials del TAS, sempre que existeixi un acord previ de les parts i l'autorització de la formació arbitral, cas en el qual correran per compte d'aquelles les despeses que això ocasioni al llarg del procediment, com ara traducció de documents, intèrprets en les audiències, etc.

Per portar a bon terme la seva tasca, el TAS s'encarrega de la constitució de les formacions arbitrals, de procurar que el procediment utilitzat per aquestes sigui conforme al Reglament del TAS, i de la posada a disposició de les parts de la infraestructura necessària per al correcte funcionament de l'arbitratge.

Les esmentades formacions arbitrals es componen d'un o tres àrbitres, segons s'estipuli en el conveni arbitral, o, si no n'hi ha, a elecció del president de la Cambra en funció de la quantia i la complexitat de l'assumpte en litigi. En el cas d'una formació d'un sol àrbitre, les parts han de posar-se d'acord en el seu nom; si no és així, és el president de la Cambra l'encarregat de designar-lo. Quan es tracta d'una formació integrada per tres àrbitres, les parts tenen dret a designar cadascuna d'elles un àrbitre i el tercer es designa mitjançant acord dels dos àrbitres ja nomenats per les parts; en el supòsit que una o totes dues parts renunciïn al seu dret a designar el seu àrbitre o que els ja designats no es posin d'acord en la designació del tercer, és el president de la Cambra l'encarregat de la seva designació. Cal tenir en compte que els àrbitres

de les formacions han de ser sempre membres de la llista oficial del TAS.

Quant als requisits d'independència, dimissió, revocació o recusació dels àrbitres, confidencialitat del procés, representació de les parts en el procés, mesures provisionals i procediment en general, no hi ha diferències substancials amb qualsevol procés arbitral, i tot això es detalla en el Reglament de procediment del TAS.

Finalment, cal ressaltar que l'increment creixent de sol·licituds d'arbitratges en totes les matèries també s'ha donat en l'evolució esdevinguda al llarg dels anys en el TAS, producte, probablement, del fet que el coneixen més els diferents estaments de l'esport i els mateixos esportistes, probablement també, de la reconeguda especialització dels membres que l'integren i, en resum, de la satisfacció demostrada per aquells que han acudit al Tribunal a dirimir les seves posicions enfrontades, i bona prova de tot això són l'increment que any rere any es produeix en els assumptes sotmesos al seu coneixement, tal com queda reflectit en la següent estadística.

Any	Arbitratges ordinaris	Arbitratges d'apel·lació
1995	2	8
1996	4	10
1997	7	11
1998	4	33
1999	8	24
2000	5	55
2001	10	32
2002	9	66
2003	61	46

MANUEL-FERRAN BAUZÀ I GÓMEZ
Àrbitre del TAS

Adéu, Joan

ENS ACABA DE DEIXAR UNA PERSONA ENTRANYABLE, un amic dels que en queden pocs i un magnífic exdiputat al Parlament de Catalunya.

Efectivament, en Joan Martín Toribio era una persona entranyable, sempre molt més preocupat dels altres que de si mateix, circumstància que alguns, pocs, li han reconegut i a d'altres, bastants, precisament molts d'aquells que més havien rebut d'ell, els ha interessat oblidar.

En Joan sempre va considerar l'amistat com un dels fonaments de la seva existència, i alguns com jo ho podem constatar amb rotunditat. Tenir amics, per en Joan, era com respirar, i per això, quan alguns dels que ell els considerava d'aquesta condició li van fallar, sembla que li mancava l'aire als pulmons.

Acabem de perdre un magnífic exdiputat al Parlament. Molt probablement no fou el diputat més brillant de la cambra, ni li feia cap falta: ell en tenia prou fent la seva feina amb la dignitat i eficàcia que, això sí, tothom li ha reconegut.

No tot, però, han estat encerts en la vida, en la vida política d'en Joan Martín Toribio. Si la dita castellana expressa encertadament que *nunca segundas partes fueron buenas*, ell es va entestar a continuar en la política activa després de l'experiència del CDS. I es va equivocar: tots els seus esforços, que van ser importants, es van estavellar contra un mur infranquejable, que li va impedir de fer el que tant s'estimava.

El final d'una vida, en aquest cas el sobtat i tràgic final, és moment de balanços. Amb encerts, molts, i errors, pocs, el balanç d'en Joan és no només positiu, sinó envejable. Estic convençut que molts dels que l'han oblidat no podran presentar un resultat com el d'ell.

Ens has deixat, Joan, quan estàvem recuperant-te com el Joan ple d'il·lusions i entusiasme vers totes les coses que estaves fent. Tristament, això acostuma a passar sovint, qüestió que ens fa reflexionar sobre la justícia final dels esdeveniments que ens afecten als humans. Ens has deixat, Joan, quan, després de molt de temps, tot semblava anar-te de cara. Molt probablement, es tracta del primer acte egoïsta de la teva vida: segur que te n'has anat a un lloc molt millor que aquest.

En tot cas, sàpigues, benvolgut Joan, que els que sempre t'hem estimat no t'ho tindrem en compte.

Fins sempre, Joan, una abraçada molt forta.

XAVIER LATORRE PIEDRAFITA
Exdiputat al Parlament de Catalunya

Prestacions complementàries de les pensions de jubilació

EL PARLAMENT DE CATALUNYA té establertes unes prestacions complementàries o substitutives de la pensió de jubilació o dels ingressos de qualsevol tipus, destinades als antics membres de la cambra i als seus vidus i vídues que es trobin en situació de precarietat econòmica. Per a tenir dret a la prestació, cal haver complert seixanta-cinc anys i no percebre la pensió màxima de jubilació de la Seguretat Social ni tenir ingressos d'altra mena.

Tot i que hi ha unes poques excepcions, cal recordar que per a tenir dret a gaudir d'aquestes prestacions graciabls cal haver tingut la condició de membre del Parlament de Catalunya durant dues legislatures completes o un mínim de vuit anys.

Els imports de les prestacions complementàries guarden relació amb la pensió màxima establerta per la Seguretat Social i la quantitat s'actualitza cada any. Per als vidus i vídues les prestacions

complementàries poden arribar fins el 60% de la pensió màxima de la Seguretat Social.

El Parlament té aprovada tota una normativa més detallada que, en cas de dubte, podeu consultar per mitjà de l'Associació (Teresa Casas, tel.: 937 063 031, a/e: tcasas@parlament-cat.net) o dels Serveis del Parlament (Mercè Casademont, a/e: mcasademont@parlament-cat.net), que, com sempre, us atendran tal com us mereixeu.

Des d'aquestes pàgines del *Butlletí*, l'Associació vol donar les més expressives gràcies als diversos presidents del Parlament i als diversos membres de les successives meses per les seves innombrables atencions i per la seva comprensió envers els problemes que s'han anat presentant i que sempre s'han resolt favorablement per als interessos dels antics membres afectats.

Barcelona, desembre de 2005

Assemblea general 2006

L'ASSEMBLEA GENERAL de la nostra Associació, en reunió tinguda el passat dia 17 de febrer de 2006, va aprovar la memòria i els comptes de l'any 2005 i la proposta d'activitats per al 2006, tot per assentiment. En el torn obert de paraules es van fer diferents suggeriments de cara el futur.

També es va procedir a la renovació parcial de la Junta Directiva. Van participar en l'elecció 22 persones associades presents i 56 mitjançant vot per correu. Al final d'aquesta nota trobareu la nova composició de la nostra Junta Directiva.

Després de l'Assemblea, la primera activitat d'enguany es va realitzar divendres 24 de febrer de 2006 amb la visita guiada a la Torre Agbar i al Teatre Nacional de Catalunya. Més endavant, entre els dies 11 i 14 de maig de 2006, tindrà lloc la sortida a l'Alguer.

Composició de la nova Junta

President

Joaquim Xicoy i Bassegoda

Vocals

Pilar Arnalot i Muntó

Francesc-Xavier Bada i Amatller

Manuel-Ferran Bauzà i Gómez

Teresa Capilla i Pujol

Josep Maria Casals i Guiu

Jaume Jané i Bel

Rosa Martí i Conill

Ricard Masó i Llunes

Ferran Pont i Puntigam

Francesc Vernet i Mateu

Barcelona, 20 de febrer de 2006

Poema

Dedicat als diputats antics del Parlament de Catalunya

Rotundament afirmo que la nostra nació
és sobirana i gentil. Que hem intentat fer nostra
aquesta definició. Tot un calvari. Amb resignada
i incerta esperança. Un calvari amb corona d'espines.
Amb fuetades a tort i a dret, amb dolor i esperança.
Rotundament afirmo que els catalans d'origen
i els nouvinguts han estat sempre una mateixa cosa.
Són, pels escèptics, com una gran i abominable Trampa.
La resta són paranys, paranys, i més paranys, encara.

JOAN COLOMINES